

NÁDASDY ÁDÁM: Ijedt zavarban felkapott lepel

Mit tanultam tőled? Főleg a nyugalmat,
aki sokat ugrál, nekimegy a falnak,
nem a robbanás kell: fontosabb a kontroll,
ne a kabátról íj, inkább csak a gombról,
nem a teljesség kell, a lényeg: a részlet,
csatok, övek, kapcsok, rövidáru-készlet,
kis kincset keresni, sarat lepucolni,
jobb ízű a munka, ha régi a holmi,
sorok, szavak szintjén, ott van a megoldás,
megkötni csokorba, amit elgondol más,
csak ne a sajátot, csak ne izgalommal,
foltozni kopottat, bíbelődni rommal,
háttal állni mindig, diszkrét félhomályban,
ezt tanultam tőled, mégis fénybe álltam.
Most, árva énekem, mi vagy te? A szégyen,
önző önarcképem, szellőzés-igényem.
Ruhámat lehúztam, lenyúztam a bőröm.
Tarts vissza, szoríts le, nehezőkem, öröm.